

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Ενενήντα Εννέα

Οι Έσχατες Ημέρες και η Κρίση του Θεού: Αποκάλυψη Προφητικών Διοράσεων

Jeff Pippenger

2024-02-29

Οι «έσχατες ημέρες» αντιπροσωπεύουν την αναγγελία της ενάρξεως της κρίσεως στο κίνημα του πρώτου αγγέλου, και στο κίνημα του τρίτου αγγέλου αναγγέλλεται η λήξη της κρίσεως. Κατά τις «έσχατες ημέρες» ο λαός του Θεού εγέρθη και εγείρεται για να αναγγείλει την κρίση του Θεού, αλλά, για να είναι κανείς αγγελιοφόρος της κρίσεως του Θεού, πρέπει να κατανοεί την κρίση. Ένα πρωταρχικό χαρακτηριστικό του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, τόσο της μορφωμένης τάξεως όσο και της αμόρφωτης τάξεως, είναι ότι δεν γνωρίζουν την κρίση του Θεού. Όλοι οι προφήτες απευθύνονται, ειδικότερα, στις έσχατες ημέρες, μάλλον παρά στις ημέρες κατά τις οποίες έζησαν.

«Κάθε ένας από τους αρχαίους προφήτες μίλησε λιγότερο για τη δική τους εποχή παρά για τη δική μας, ώστε η προφητεία τους να ισχύει για εμάς. “Ταῦτα δὲ πάντα συνέβαινον εἰς ἐκείνους παραδειγματικῶς, καὶ ἐγράφησαν πρὸς νοουθεσίαν ἡμῶν, εἰς οὓς τὰ τέλη τῶν αἰώνων κατήντησαν.” 1 Κορινθίους 10:11.» Selected Messages, βιβλίο 3, 338.

Όλοι οι προφήτες συμφωνούν μεταξύ τους, ώστε οι προφητείες τους παρουσιάζουν όλες την ίδια απεικόνιση, και αυτή η απεικόνιση αφορά τις έσχατες ημέρες, οι οποίες είναι ημέρες κρίσεως.

Καὶ τὰ πνεύματα τῶν προφητῶν ὑποτάσσονται εἰς τοὺς προφήτας. Διότι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Θεὸς συγχύσεως, ἀλλὰ εἰρήνης, καθὼς ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις τῶν ἁγίων. Α' Κορινθίους 14:32, 33.

Η Ιερουσαλήμ στο όραμα του Ιεζεκιήλ, το οποίο αρχίζει στο όγδοο κεφάλαιο, είναι η εκκλησία του Θεού, η οποία είναι η Λαοδικεαία Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας κατά τις έσχατες ημέρες. Τα όγδοο και ένατο κεφάλαια του Ιεζεκιήλ προσδιορίζουν δύο τάξεις προσκυνητών κατά την ολοκλήρωση της κρίσεως του οίκου του Θεού. Η μία τάξη παριστάνεται από τους είκοσι πέντε πρεσβυτέρους άνδρες που προσκυνούν τον ήλιο, ενώ εκείνοι που στενάζουν και βοούν εξαιτίας των βδελυγμάτων που διαπράττονται στην εκκλησία και στη γη λαμβάνουν τη σφραγίδα του Θεού. Στο ενδέκατο κεφάλαιο, το όραμα του Ιεζεκιήλ συνεχίζει την απεικόνιση της τιμωρίας των είκοσι πέντε ανδρών που προσκυνούν τον ήλιο.

Κατόπιν, το πνεύμα με ύψωσε και με έφερε προς την ανατολική πύλη του οίκου του Κυρίου, την πύλη που βλέπει προς ανατολάς· και ιδού, στην είσοδο της πύλης ήσαν είκοσι πέντε άνδρες· μεταξύ των οποίων είδα τον Ιααζανία, τον υιό του Αζούρ, και τον Πελατία, τον υιό του Βεναΐα, άρχοντες του λαού. Και μου είπε: Υιέ ανθρώπου, αυτοί είναι οι άνδρες που μηχανεύονται κακό και δίνουν πονηρή συμβουλή μέσα σε αυτήν την πόλη· οι οποίοι λένουν: Δεν είναι κοντά· ας οικοδομήσουμε οικίες· αυτή η πόλη είναι ο λέβης, και εμείς είμαστε η σάρκα. Διά τούτο προφήτευσε εναντίον τους, προφήτευσε, υιέ ανθρώπου. Και το Πνεύμα του Κυρίου επέπεσε επ' εμέ και μου είπε: Λάλησε· ούτω λέγει ο Κύριος· έτσι είπατε, οίκος

Ισραήλ· διότι εγώ γνωρίζω τα διαλογίσματα που αναβαίνουν στον νου σας, καθενός από εσάς. Επληθύνετε τους φονευθέντες σας μέσα σε αυτήν την πόλη και γεμίσατε τις οδούς της με φονευθέντες. Διά τούτο, ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· οι φονευθέντες σας, τους οποίους εθέσατε στο μέσον της, αυτοί είναι η σάρκα, και αυτή η πόλη είναι ο λέβης· εσάς όμως θα σας εξαγάγω από το μέσον της. Τη ρομφαία εφοβήθητε, και εγώ θα φέρω ρομφαία επάνω σας, λέγει Κύριος ο Θεός. Και θα σας εξαγάγω από το μέσον της και θα σας παραδώσω στα χέρια ξένων και θα εκτελέσω κρίσεις μεταξύ σας. Ιεζεκιήλ 11:1–9.

Η Ιερουσαλήμ προσδιορίζεται ως το «λέβητας», και ο λαός στην Ιερουσαλήμ είναι «η σάρκα» που μαγειρεύεται μέσα στον λέβητα, ο οποίος είναι ένα χύτρο. Η κρίση των ασεβών, η οποία εκτελείται από τους αγγέλους με τα όπλα της εξολόθρευσης στα χέρια τους, κατά τον καιρό της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων (διότι η Αδελφή Γουάιτ λέγει ότι η σφράγιση του ενάτου κεφαλαίου του Ιεζεκιήλ είναι η ίδια με τη σφράγιση του εβδόμου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως), περιλαμβάνει την αλήθεια ότι οι ασεβείς απομακρύνονται από την Ιερουσαλήμ. Κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, η πνευματική Ιερουσαλήμ θα καθαρθεί και θα υψωθεί ως σημαϊόσημο υπεράνω όλων των ορέων.

Και ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις τὸ ὄρος τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου θέλει στηριχθῆ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων, καὶ θέλει ὑψωθῆ ὑπεράνω τῶν βουνῶν· καὶ πάντα τὰ ἔθνη θέλουσι συρρεύσει εἰς αὐτό. Καὶ πολλοὶ λαοὶ θέλουσι πορευθῆ καὶ εἰπεῖ, Ἔλθετε, καὶ ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ· καὶ θέλει διδάξει ἡμᾶς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ θέλομεν περιπατεῖ ἐν ταῖς τρίβοις αὐτοῦ· διότι ἐκ τῆς Σιών θέλει ἐξέλθει νόμος, καὶ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ. Ἡσαΐας 2:2, 3.

Ο καθαρισμός που επιτελείται για την Ιερουσαλήμ κατά τον νόμο της Κυριακής είναι η απομάκρυνση των Λαοδικειακῶν Αντβεντιστῶν, ὥστε να παραμείνουν μόνον οι Φιλαδελφειανοὶ Αντβεντιστές. Τότε η νομική εταιρική δομή ολοκληρώνεται, διότι η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειῶν είναι ο ελέγχων φορέας στη νομική ρύθμιση που συνήφθη το 1863, και όταν η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειῶν επιβάλει την τήρηση της Κυριακής στη χώρα, η εταιρική δομή της Εκκλησίας των Αντβεντιστῶν της Εβδόμης Ημέρας είτε διαλύεται νομικῶς είτε, ἴσως, το ὄνομά της μεταβάλλεται νομικῶς σε κάτι της τάξεως της Εκκλησίας των Κυριακάτικων Αντβεντιστῶν.

Όταν οι ασεβείς στην Ιερουσαλήμ αφαιρούνται από το καζάνι από τους εξολοθρευτικούς αγγέλους, η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστῶν παύει, και το Φιλαδελφικό κίνημα γίνεται η πνευματική Ιερουσαλήμ, η οποία υψώνεται ως σημαία. Ο Μιχαίας απευθύνεται στους πρεσβύτερους, τους οποίους ο Ησαΐας αποκαλεί χλευαστές, που ονομάζουν το φως σκοτάδι και το σκοτάδι φως, και, μέσω ενός ερωτήματος, επισημαίνει ότι οι πρεσβύτεροι ἔπρεπε να ἔχουν γνωρίσει την «κρίση». Ἐπρεπε να ἔχουν γνωρίσει τον καιρό της επισκέψεώς τους.

Και εἶπα, Ἀκούσατε, παρακαλῶ, ὦ ἀρχηγοὶ τοῦ Ἰακώβ, καὶ σεις ἄρχοντες τοῦ οἴκου τοῦ Ἰσραήλ· δεν ἀνήκει εἰς εσάς να γνωρίζετε τὴν κρίσιν; Σεις, οἱ μισοῦντες τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀγαπῶντες τὸ κακόν· οἱ ἐκδέρνοντες τὸ δέρμα τοῦ λαοῦ μου ἀπὸ ἐπάνω τους, καὶ τὴν σάρκα αὐτῶν ἀπὸ ἐπάνω τῶν οστῶν αὐτῶν· οἱ ὁποῖοι ἐπίσης τρώγετε τὴν σάρκα τοῦ λαοῦ μου, καὶ ἐκδέρνετε τὸ δέρμα αὐτῶν ἀπὸ ἐπάνω τους· καὶ συντριβετε τὰ οστά αὐτῶν, καὶ κατακόπτετε

αυτά εις τεμάχια, ως δια την χύτραν, και ως σάρκα εντός του λέβητος. Μιχαίας 3:1–3.

Ο Θεός είχε σκοπό, και εξακολουθεί να έχει σκοπό, ο λαός Του των εσχάτων ημερών να «γνωρίζει κρίση», και η κρίση δεν είναι μία μεμονωμένη έννοια. Είναι μία προοδευτική ιστορία, που περιλαμβάνει διάφορα στοιχεία και συγκεκριμένα ορόσημα. Είναι μία προφητική περίοδος που άρχισε το 1798 και συνεχίζεται μέχρι το τέλος της χιλιετίας. Είναι τόσο διερευνητική όσο και εκτελεστική. Επιτελείται επάνω σε κάθε άνθρωπο που έζησε ποτέ επί του πλανήτη γη, και επίσης επάνω στους αγγέλους που εκβλήθηκαν από τον ουρανό. Οι περίοδοι της κρίσεως αποτελούν ουσιώδη κατανόηση για τους πιστούς του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες, διότι η απάντηση στο ερώτημα του Μιχαία είναι: «ναι, ο Ισραήλ πρέπει να εννοεί την κρίση».

Ο Ιερεμίας επισημαίνει ότι οι πρεσβύτεροι της Ιερουσαλήμ κατά τις έσχατες ημέρες αντιπροσωπεύουν την κορύφωση μιας «αιωνίου αποστασίας», όπως αυτή παριστάνεται από τις τέσσερις γενεές της κλιμακούμενης ανταρσίας, συμβολιζόμενες από τα τέσσερα κλιμακούμενα βδελύγματα του ογδόου κεφαλαίου του Ιεζεκιήλ. Ο Ιερεμίας επισημαίνει ότι οι πρεσβύτεροι είναι περιπλεγμένοι στον πνευματισμό, διότι «προσκυνούν» «τον ήλιον, την σελήνην και πάσαν την στρατιάν του ουρανού». Επισημαίνει ότι πρόκειται να «πέσουν, και να μη σηκωθούν», διότι «απέρριψαν τον λόγον του Κυρίου». Με αυτά τα χαρακτηριστικά ο Ιερεμίας επισημαίνει ότι ο «λαός δεν γνωρίζει την κρίσιν του Κυρίου».

Κατ' εκείνον τὸν καιρὸν, λέγει ὁ Κύριος, θὰ ἐκβάλουν τὰ ὀστᾶ τῶν βασιλέων τοῦ Ἰούδα, καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ, καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν ἱερέων, καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν προφητῶν, καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν κατοίκων τῆς Ἰερουσαλήμ, ἀπὸ τοὺς τάφους αὐτῶν· καὶ θὰ τὰ ἀπλώσουν ἔμπροσθεν τοῦ ἡλίου, καὶ τῆς σελήνης, καὶ παντὸς τοῦ στρατεύματος τοῦ οὐρανοῦ, τοὺς ὁποίους ἠγάπησαν, καὶ τοὺς ὁποίους ἐλάτρευσαν, καὶ ὀπίσω τῶν ὁποίων ἐπορεύθησαν, καὶ τοὺς ὁποίους ἐξεζήτησαν, καὶ τοὺς ὁποίους προσεκύνησαν· δὲν θὰ συναχθοῦν οὐδὲ θὰ ταφοῦν· θὰ γίνουσι ὡς κόπρος ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Καὶ ὁ θάνατος θὰ προτιμηθῆ μάλλον παρὰ ἡ ζωὴ ἀπὸ πάντας τοὺς ὑπολοίπους ἐκείνων ποὺ ἀπέμειναν ἀπὸ αὐτὴν τὴν πονηρὰν γενεάν, τοὺς ἀπομένοντας εἰς πάντα τὰ μέρη ὅπου τοὺς ἐξώρισαν, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων. Ἔτι, θὰ εἶπῃς πρὸς αὐτούς, Οὕτω λέγει ὁ Κύριος· Μήπως πίπτουν, καὶ δὲν σηκώνονται; μήπως ἀποστρέφεται τις, καὶ δὲν ἐπιστρέφει; Διὰ τί λοιπὸν ὁ λαὸς οὗτος τῆς Ἰερουσαλήμ ὑπεχώρησε μὲ παντοτινὴν ἀποστασίαν; κρατοῦν σταθερὰ τὴν ἀπάτην, ἀρνοῦνται νὰ ἐπιστρέψουν. Ἦκουσα προσεκτικῶς καὶ ἤκουσα, ἀλλὰ δὲν ἐλάλησαν ὀρθῶς· οὐδεὶς μετενόησε διὰ τὴν πονηρίαν αὐτοῦ, λέγων, Τί ἔπραξα; ἕκαστος ἐστράφη εἰς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ὡς ἵππος ὀρμῶν εἰς τὴν μάχην. Καὶ αὐτὸς ὁ πελαργὸς εἰς τὸν οὐρανὸν γνωρίζει τοὺς προσδιορισμένους καιροὺς αὐτοῦ· καὶ ἡ τρυγὼν, καὶ ὁ γερανός, καὶ ἡ χελιδὼν παρατηροῦν τὸν καιρὸν τῆς ἐλεύσεως αὐτῶν· ἀλλὰ ὁ λαὸς μου δὲν γνωρίζει τὴν κρίσιν τοῦ Κυρίου. Πῶς λέγετε, Ἡμεῖς εἴμεθα σοφοί, καὶ ὁ νόμος τοῦ Κυρίου εἶναι μεθ' ἡμῶν; Ἴδου, βεβαίως εἰς μάτην ἔκαμεν αὐτόν· ἡ γραφὴ τῶν γραμματέων εἶναι εἰς μάτην. Οἱ σοφοὶ κατησχύνθησαν, ἐταράχθησαν καὶ συνελήφθησαν· ἰδοὺ, ἀπέρριψαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου· καὶ ποία σοφία ὑπάρχει ἐν αὐτοῖς; Ἰερεμίας 8:1–9.

Στο πέμπτο κεφάλαιο, ο Ιερεμίας χαρακτηρίζει ως «άφρονες» εκείνους που δεν γνωρίζουν την κρίση του Κυρίου.

Περιτρέξατε εδώ και εκεί διά των οδών της Ιερουσαλήμ, και ιδέτε τώρα, και γνώτε, και ζητήσατε εις τας πλατείας αυτής, εάν δύνασθε να εύρητε άνθρωπον, εάν υπάρχη τις που πράττει κρίσιν, που ζητεί την αλήθειαν· και θέλω συγχωρήσει αυτήν. Και αν ακόμη λέγουν, Ζη Κύριος· βεβαίως ομνύουσι ψευδώς. Κύριε, δεν είναι οι οφθαλμοί σου επί την αλήθειαν; επάταξας αυτούς, αλλά δεν ελυπήθησαν· κατενάλωσας αυτούς, αλλά ηρνήθησαν να δεχθούν διόρθωσιν· έκαμαν τα πρόσωπά των σκληρότερα από πέτραν· ηρνήθησαν να επιστρέψουν. Διά τούτο είπα, Βεβαίως ούτοι είναι πτωχοί· είναι άφρονες· διότι δεν γνωρίζουν την οδόν του Κυρίου, ουδέ την κρίσιν του Θεού αυτών. Ιερεμίας 5:1-4.

Στις έσχατες ημέρες, ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός, δηλαδή εκείνοι που παριστάνονται ως οι μωρές παρθένες της παραβολής των δέκα παρθένων, τις οποίες η Αδελφή White προσδιορίζει ότι αντιπροσωπεύουν την «εμπειρία του λαού των Αντβεντιστών», «δεν γνωρίζουν την οδό του Κυρίου, ούτε την κρίση του Θεού αυτών». Στο επόμενο κεφάλαιο ο Ιερεμίας προσδιορίζει ότι «η οδός» του Κυρίου είναι οι «παλαιαί τρίβου», αλλά οι μωροί Λαοδικειακοί Αντβεντιστές αρνούνται να περιπατήσουν εν αυταίς ή να εισακούσουν τον ήχο της σάλπιγγος. Η «σάλπιγξ» είναι σύμβολο κρίσεως, την οποία, βεβαίως, οι μωροί Λαοδικειακοί Αντβεντιστές δεν γνωρίζουν.

Ούτω λέγει Κύριος· Σταθείτε επί τῶν οδῶν καὶ ἴδετε, καὶ ἐρωτήσατε περὶ τῶν παλαιῶν τρίβων, ποία εἶναι ἡ ἀγαθὴ ὁδός, καὶ περιπατεῖτε ἐν αὐτῇ, καὶ θέλετε εὐρεῖ ἀνάπαυσιν διὰ τὰς ψυχὰς ὑμῶν. Ἄλλ' εἶπαν· Δὲν θέλομεν περιπατήσει ἐν αὐτῇ. Καὶ ἔστησα ἐφ' ὑμᾶς σκοποὺς λέγων· Ἀκούσατε τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος. Ἄλλ' εἶπαν· Δὲν θέλομεν ἀκούσει. Διὰ τοῦτο ἀκούσατε, ἔθνη, καὶ γνῶθι, ὃ σὺνάξις, τί εἶναι ἐν αὐτοῖς. Ἴκουε, ὃ γῆ· ἰδοὺ, ἐγὼ θέλω φέρει κακὸν ἐπὶ τὸν λαὸν τοῦτον, αὐτὸν τὸν καρπὸν τῶν διαλογισμῶν αὐτῶν, διότι δὲν ἤκουσαν τοὺς λόγους μου, οὐδὲ τὸν νόμον μου, ἀλλὰ ἀπέρριψαν αὐτόν. Ἰερεμίας 6:16-19.

Το «κακό» που επιφέρεται επί της «συναγωγής» η οποία αρνήθηκε να «ακούσει τη φωνή της σάλπιγγας» και να «περιπατήσει» στις «αρχαίες οδούς», όπου θα ευρίσκετο η «ανάπαυση» της όψιμης βροχής, λαμβάνει χώρα όταν η «συναγωγή» «απορρίπτει τον νόμον Αυτού» κατά τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής.

Η τριπλή εφαρμογή του Ηλία προσδιορίζει το έργο ενός αγγελιοφόρου και ενός κινήματος στον καιρό της εκτελεστικής κρίσεως, η οποία αρχίζει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Στενά συνδεδεμένη με την τριπλή εφαρμογή του Ηλία είναι η τριπλή εφαρμογή του αγγελιοφόρου που προετοιμάζει την οδό για τον Άγγελο της Διαθήκης. Η τριπλή εφαρμογή του αγγελιοφόρου που προετοιμάζει την οδό προσδιορίζει ένα έργο από έναν αγγελιοφόρο και ένα κίνημα στον καιρό της ανακριτικής κρίσεως. Ο αγγελιοφόρος που προετοιμάζει την οδό και ο Ηλίας είναι στενά συνδεδεμένες τριπλές εφαρμογές, όπως και η τριπλή εφαρμογή της Ρώμης με την τριπλή εφαρμογή της πτώσεως της Βαβυλώνας, αλλά φέρουν σημαντικές διακρίσεις που συνδέονται με την κρίση του Θεού.

Οι τριπλές εφαρμογές του Ηλία και η τριπλή εφαρμογή του αγγελιοφόρου που προετοιμάζει την οδό για τον Αγγελιοφόρο της Διαθήκης συνδέονται με δύο διακριτά έργα κρίσεως, τα οποία επιτελούνται από τον Θεό, μέσω του εκλεκτού αγγελιοφόρου Του και του κινήματος που προσχωρεί στο μήνυμα του αγγελιοφόρου. Αυτά τα δύο έργα συνδέονται με δύο διακριτές περιόδους κρίσεως, αν και υπάρχει αλληλεπικάλυψη μεταξύ των συμβόλων.

Το έργο του τρίτου και τελευταίου Ηλία σχετίζεται με την εκτελεστική κρίση της τριπλής ενώσεως της σύγχρονης Βαβυλώνας, και το έργο του αγγελιοφόρου που προετοιμάζει την οδό σχετίζεται με την ανακριτική κρίση και τον καθαρισμό του λαού του Θεού. Το τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία εισάγεται με το τελευταίο εδάφιο του δευτέρου κεφαλαίου.

Κατακουράσατε τον Κύριον με τους λόγους σας. Και λέγετε: Εις τι τον κατακουράσαμεν; Όταν λέγετε: Πας ο πράττων το κακόν είναι αγαθός ενώπιον του Κυρίου, και εις αυτούς ευαρεστεύεται· ή: Πού είναι ο Θεός της κρίσεως; Ιδού, εγώ αποστέλλω τον αγγελιαφόρον μου, και θέλει ετοιμάσει την οδόν εμπροσθέν μου· και ο Κύριος, τον οποίον σεις ζητείτε, θέλει εξαίφνης ελθεί εις τον ναόν αυτού, και ο άγγελος της διαθήκης, τον οποίον σεις επιποθείτε· ιδού, έρχεται, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων. Αλλά τις δύναται να υπομείνη την ημέραν της ελεύσεως αυτού; και τις θέλει σταθή όταν αυτός εμφανισθή; διότι αυτός είναι ως πυρ χωνευτού και ως σάπωνος κναφέως· και θέλει καθίσει ως χωνευτής και καθαριστής αργύρου, και θέλει καθαρίσει τους υιούς του Λευί, και θέλει εκκαθαρίσει αυτούς ως τον χρυσόν και τον άργυρον, διά να προσφέρωσιν εις τον Κύριον προσφοράν εν δικαιοσύνη. Τότε η προσφορά του Ιούδα και της Ιερουσαλήμ θέλει είσθαι εύαρεστος εις τον Κύριον, ως εν ταις ημέραις ταις αρχαίαις και ως εν τοις προτέροις έτεσιν. Μαλαχίας 2:17-3:4.

Κατά τις έσχατες ημέρες, σύμφωνα με τη μαρτυρία του Μαλαχία, ο Θεός έχει αποκάμει από τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό, ο οποίος προσκολλάται στην αποστασία του 1888. Η αποστασία του 1888 προτυπώθηκε από την ανταρσία του Κορέ, του Δαθάν και του Αβειρών, και το δογματικό επιχείρημα της ανταρσίας του Κορέ ήταν αν εκείνοι που πράττουν το κακό εξακολουθούν να είναι δίκαιοι ενώπιον του Κυρίου.

Και ο Κορέ, υιός του Ισάρ, υιού του Καάθ, υιού του Λευί, και ο Δαθάν και ο Αβειρών, υιοί του Ελιάβ, και ο Ων, υιός του Φαλέθ, υιοί του Ρουβήν, παρέλαβον άνδρας· και έσηκώθησαν έναντίον του Μωυσή, μετά τινών εκ των υιών Ισραήλ, διακοσίων πενήκοντα αρχόντων της συναγωγής, ένδόξων έν τῷ πλήθει, άνδρῶν όνομαστῶν· και συνήχθησαν επί τὸ αυτό έναντίον του Μωυσή και έναντίον του Ααρών, και είπαν προς αυτούς· Πολύ υπερβάλλετε εις έαυτούς, έπειδή πᾶσα ή συναγωγή, έκαστος αυτών, είναι άγιοι, και ο Κύριος είναι έν μέσω αυτών· διά τί, λοιπόν, ύψοϋτε έαυτούς ύπερ της συναγωγής του Κυρίου; Αριθμοί 16:1-3.

Κατά τις έσχατες ημέρες, ο Θεός είναι κατάκοπος από τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό, ο οποίος προσκολλάται στην αποστασία του 1957, η οποία είναι απλώς η εκδήλωση της αποστασίας του 1888, διατυπωμένη σε επίσημη δήλωση. Το βιβλίο Questions on Doctrine κατοχύρωσε την αποστασία του 1888, η οποία ήταν επανάληψη της αποστασίας του Κορέ, του Δαθάν και του Αβειρών, σύμφωνα με τη μαρτυρία του αγγέλου που υπέδειξε στην Αδελφή Ουάιτ ότι έπρεπε να παραμείνει στη διάσκεψη του 1888, ώστε να καταγράψει την επανάληψη της ιστορίας της αποστασίας του Κορέ. Διακόσιοι πενήντα άνδρες επιφανείς συναθροίσθηκαν μαζί με τον Κορέ, τον Δαθάν και τον Αβειρών, εναντίον του Μωυσή, του εκπροσώπου του Θεού, στην αποστασία.

Οι είκοσι πέντε άνδρες που προσκυνούν τον ήλιο στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ αντιπροσωπεύουν ένα δέκατο, ή το ένα δέκατο, των διακοσίων πενήντα ανδρών που πρόσφεραν θυμίαμα στην ανταρσία του Κορέ, του Δαθάν και του Αβειρών, οι οποίοι προεικόνιζαν τους ηγέτες της ανταρσίας του 1888, της οποίας η δογματική ανταρσία επισημοποιήθηκε το 1957 με τη

δημοσίευση του βιβλίου Questions on Doctrine.

Η επανάσταση του Κορέ, του Δαθάν και του Αβειρών απέρριψε την «κρίση» την οποία είχε εκφέρει ο Θεός, αποφαινόμενος ότι αυτοί θα περιπλανώνται στην έρημο επί σαράντα έτη. Ο Λαοδικειανός Αντβεντισμός άρχισε να περιπλανιέται στην έρημο της Λαοδικείας το 1863, αφού απέρριψαν το μήνυμα της Λαοδικείας που παρουσιάστηκε το 1856, το οποίο επέφερε την κρίση της περιπλανήσεως στην έρημο για πολλά ακόμη χρόνια, εξαιτίας της ελλείψεως πίστεως εκ μέρους τους. Κατά την ανταρσία του 1888, εξακολούθουσαν ακόμη να μην είναι πρόθυμοι να δεχθούν το μήνυμα της Λαοδικείας που έφεραν οι Πρεσβύτεροι Τζόουνς και Βάγκονερ.

Εκείνοι που επαναστάτησαν το 1888 δεν απέρριψαν μόνο την πνευματική εξουσία των Πρεσβυτέρων Jones και Waggoner, αλλά και την εξουσία της προφήτισσας Ellen White καθώς και την εξουσία του Αγίου Πνεύματος, διότι ενήργησαν σύμφωνα με την ιδέα ότι ολόκληρη η εκκλησιαστική σύναξη ήταν εξίσου αγία.

Το 1863, είχαν επιστρέψει για να φάγουν μαζί με τον ψευδοπροφήτη της Βαιθήλ, και πράττοντας τούτο τελικά αποδέχθηκαν τον ορισμό της σωτηρίας που αντιπροσωπευόταν από την ανταρσία του Κορέ, και κατόπιν επισήμως κατοχύρωσαν την ψευδή διδασκαλία στο βιβλίο, Questions on Doctrine. Η διδασκαλία εκείνη είναι ένας ψευδής ορισμός της «δικαιώσεως διά της πίστεως».

Η αποστασία του 1863 υπήρξε η αρχή της απόρριψης των πολύτιμων αληθειών του Μίλλερ που αντανακλώνταν επάνω στις δύο πλάκες του Αββακούμ. Στο δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ, η «διαμάχη» του πρώτου εδαφίου τελικώς παράγει δύο τάξεις προσκυνητών, οι οποίες φανερώνονται μέσω της διαφωνίας τους σχετικά με το μήνυμα που εβράδυνε.

Ίδού, ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἢ ἐπαρθεῖσα δὲν εἶναι εὐθεῖα ἐν αὐτῷ· ὁ δὲ δίκαιος θέλει ζήσει διὰ τῆς πίστεως αὐτοῦ. Ἀββακούμ 2:4.

Η «πίστις» του «δικαίου» στη «διαμάχη» του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ βασιζόταν επί της «οράσεως» που είχε γραφεί ευκρινώς επάνω σε πλάκες. Κατά την αποστασία του 1863, πραγματοποιήθηκε το πρώτο βήμα προς την αφαίρεση εκείνου που ήταν γραμμένο επάνω στις πλάκες από εκείνους οι οποίοι δεν κατείχαν πλέον την πίστη του «δικαίου». Η αποστασία του 1863 αντιπροσώπευε τον πρώτο σπόρο της αποστασίας που επρόκειτο τελικώς να κατοχυρώσει έναν ψευδή ορισμό του δόγματος της δικαιώσεως διά της πίστεως το 1957.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Ο Κύριος, με το μεγάλο Του έλεος, έστειλε στον λαό Του ένα πολυτιμότατο μήνυμα μέσω των Πρεσβυτέρων Waggoner και Jones. Το μήνυμα αυτό είχε σκοπό να θέσει ενώπιον του κόσμου, με μεγαλύτερη έμφαση, τον υψωμένο Σωτήρα, τη θυσία για τις αμαρτίες ολόκληρου του κόσμου. Παρουσίαζε τη δικαίωση διά της πίστεως στον Εγγυητή· προσκαλούσε τον λαό να δεχθεί τη δικαιοσύνη του Χριστού, η οποία φανερώνεται στην υπακοή προς όλες τις εντολές του Θεού. Πολλοί είχαν χάσει από τα μάτια τους τον Ιησού. Είχαν ανάγκη να στραφούν τα μάτια τους προς το θείο Του πρόσωπο, τις αρετές Του και την αμετάβλητη αγάπη Του προς την ανθρώπινη οικογένεια. Κάθε εξουσία έχει δοθεί στα χέρια Του, ώστε να διανέμει πλούσια δώρα στους ανθρώπους, μεταδίδοντας στον αβοήθητο ανθρώπινο παράγοντα το

ανεκτίμητο δώρο της δικής Του δικαιοσύνης. Αυτό είναι το μήνυμα που ο Θεός διέταξε να δοθεί στον κόσμο. Είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, το οποίο πρέπει να κηρυχθεί με δυνατή φωνή και να συνοδεύεται από την έκχυση του Πνεύματός Του σε μεγάλη πληρότητα.» Testimonies to Ministers, 91.

«Η αλήθεια για τον καιρό αυτόν, το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, πρέπει να κηρυχθεί με δυνατή φωνή, δηλαδή με αυξανόμενη δύναμη, καθώς πλησιάζουμε στη μεγάλη τελική δοκιμασία.» The 1888 Materials, 1710.

«Ο καιρός της δοκιμασίας είναι ήδη επάνω μας, διότι η μεγάλη κραυγή του τρίτου αγγέλου έχει ήδη αρχίσει με την αποκάλυψη της δικαιοσύνης του Χριστού, του Λυτρωτή που συγχωρεί την αμαρτία. Αυτή είναι η αρχή του φωτός του αγγέλου του οποίου η δόξα θα πληρώσει ολόκληρη τη γη.» Selected Messages, βιβλίο 1, 362.

«Η όψιμη βροχή πρόκειται να πέσει επάνω στον λαό του Θεού. Ένας ισχυρός άγγελος πρόκειται να καταβεί από τον ουρανό, και ολόκληρη η γη να φωτιστεί από τη δόξα του.» Review and Herald, 21 Απριλίου 1891.